

Menighetsgrupper

Av res. kap. Egil Brekke.

II.

La mig først i korthet fortelle hvordan de såkalte Fagerborggrupper kom igang. Jeg hadde lenge savnet samvær og samarbeide med jevnaldrende eller yngre kristen menn i min menighet, og hadde inderlig ønsket at også mennene skulde våkne op og bli med i aktivt arbeide for Guds rikes sak. Jeg kjente et par som var vekket op gjennom Oxford og en som var blitt en kristen på annen måte, og i begynnelsen av oktober 1935 kom vi sammen til vårt første gruppemøte. Vi talte åpent og ærlig ut med hverandre, og i de ukentlige møter i hjemmene tok vi med oss andre som vi kjente, så flokken stadig vokset. Vårt mål var fra første stund å kunne bli aktive kristne arbeidere, sjelevinnere eller livsforvandlerne i Fagerborg menighet, og skulde vi være til nogen hjelp for andre, måtte vi i gruppen først og fremst selv bli avgjorte, helhjertede kristne. Flere erklærte åpent at de ennu ikke var kommet så langt, men at de gjerne vilde bli det, og ved kameratenes hjelp og forbønn tok de skrittet helt ut og overgav sig til Gud.

Om de enkelte i gruppen nådde frem gjennom indremisjonen, gjennom kirkens gudstjeneste, gjennom Oxford eller på annen måte spillet mindre rolle, når de bare nådde frem til avgjort bekjennende kristentro. I våre møter er der ingen forskjell på presten og de andre, vi er alle syndere som trenger den samme frelser. Det er naturlig at vi alle sier du til hverandre og at vi deler arbeidet broderlig mellom oss. For mig som prest har disse gruppemøter vært en hjelp og opmuntring og glede. Ingensteds har jeg hatt en sterkere følelse av de helliges samfund enn i disse våre gruppemøter, og er ikke dette noget av det

vi savner aller mest i våre store statskirkemenigheter? Er det ikke nettopp dette savn som driver mange av våre beste folk over til andre kirkesamfund? Jeg har også allerede fått direkte hjelp i menighetsarbeidet, idet 6—7 av medlemmene har meldt sig som frivillige medarbeidere i søndagsskole, menighetskor, sykebesøk og sjelesorg. Den som vet hvor uoverkommelig stor arbeidsoppgaven er for en hovedstadsprest, han vil også kunne forstå hvad det betyr å ha en flokk av gode kristne venner og medarbeidere, som frivillig vil være med i forbønn og arbeide. Jeg vet ikke noget i

min prestegjerning som jeg har gledet mig mere over og vært Gud mere takknemlig for enn det jeg her har fått oppleve de siste 4 måneder. Da gruppens medlemmer var vokset til 17—18, og var smeltet godt sammen, blev den delt i 3 grupper, som nu hver for sig søker å vinne nye menn for Gud. Samtidig er det også dannet en damegruppe som i nær fremtid skal deles i 3 grupper. Antallet er nu vokset til ca. 50. Fornylig hadde vi vårt første offentlige møte i Fagerborg kirke med vidnesbyrd av flere av gruppens medlemmer, og særlig ved aftenangsgudstjenester håper jeg også senere å få verdifull assistanse av Fagerborggruppene.

Som en slags felles plattform for vårt arbeide er vi blitt enige om følgende retningslinjer:

Retningslinjer for Fagerborggruppene.

1. Fagerborggruppene, som bygger på Guds ords og vår kirkes bekjennelses grunn, har til oppgave under Guds ånds ledelse å søke å vinne mennesker for avgjort, bekjennende kristendom, og hjelpe dem til å bli aktive menighetsarbeidere.
2. Gruppene, som helst ikke bør telle mer enn 10—12 medlemmer, særskilt for menn og for kvinner, samles en gang hver uke i hjemmene. Møtene kan ledes av gruppens medlemmer etter tur. De forskjellige grupper bør med visse mellomrum ha fellesmøte i kirken, eventuelt med nadver, og kan også ha offentlige møter. Det er anledning også for sådanne som bor utenfor menighetens grenser å være med i Fagerborggruppene.
3. Gruppens arbeide kan karakteriseres med: Bot, Bekjennelse, Brodersamfund, Bønn og Bibel.
 - 1) *Bot.* For å kunne oppleve Kristendommen som en virkelighet, må enhver først erkjenne sin egen synd og være villig til å bryte med den. Stadig påny trenger vi bot og omvendelse.
 - 2) *Med bekjennelse* menes villighet til frimodig å vidne om hvad Gud har gjort for oss i Jesus Kristus. Med bekjennelse menes også at vi erkjenner våre bestemte synder overfor Gud og er villige til å gjøre op med de mennesker vi har syndet imot. Da vår fortid, nutid og fremtid tilhører Gud, er vi også villige til å dele med andre sådanne synder som Gud har løst oss fra som et middel til å vinne mennesker for Gud. Ved syndsbekjennelse overfor mennesker må vi dog vokte oss for å skade andre eller gjøre dem ondt. Her må vi i hvert enkelt tilfelle be om Guds ånds veiledning, så vi handler i visdom og kjærlighet.
 - 3) *Brodersamfund.* I gruppemøtene tales der under absolutt taushetsplikt åpent ut i broderkjærlighet, både om seire og nederlag og om kristendommens sannheter, og derigjennom søker vi gjensidig å hjelpe hverandre, bære hverandres byrder og styrke brodersamfundet.
 - 4) *Bønn.* Gruppens medlemmer har hver dag en stille stund til bønn og alvorlig selvprøvelse for Guds ansikt, ut fra de 4 absolutter og

Guds ord. Vi vil be for hverandre og for gruppens og menighetens arbeide, og være lydige mot Guds vilje, sådan som vi lærer den å kjenne gjennom bønner, bibelen og brodersamfundet. — Gruppemøtene begynner og slutter med bønn. Det anbefales også å praktisere «stille stund» under møtene. Det overlates den enkelte om han vil be i stillhet eller med ord, og om han vil be sittende eller knelende.

5) *Bibel.* Som regel gjennomgås på hvert møte et avsnitt av bibelen. Hver av gruppenes medlemmer bør på forhånd ha gjenlemlest dette. På møtene kan også praktiske livsproblemer opptas til drøftelse, men all teoretisk diskusjon ligger utenfor gruppenes ramme. Hovedsynspunktet bør være selv å vokse kristenlivets sunde vekst og bli stadig bedre skikket til aktivt sjelevinnerarbeide i menigheten.

For å forebygge misforståelser skal jeg her gå gi noen supplerende opplysninger.

1. Disse retningslinjer er ingen lov med lovparagrafer, men som det ligger i selve ordet: linjer som angir retningen i vårt arbeide. Det kan være praktisk å ha sådanne

(Forts. side 7.)

Menighetsgrupper.

Av res. kap. Egil Brekke.

(Forts. fra side 1).

hesblesende hadde sprunget omkring til de forskjellige møter uten å se nevneverdige resultater av sitt arbeide. Så hadde han gjennom Oxford lært å konsentrere seg om den ene hovedoppgave, å vinne mennesker for avgjort personlig kristendom og utdanne dem til aktive sjelevinnere i sin menighet. Gjennom disse kunde han nu utrette meget mer enn før og få et langt mere effektivt menighetsarbeide. Dette var jo nettopp noget for oss norske prester, særlig da for oss storbyprestene og for min egen del håpet jeg at vi gjennom Oxford skulde få hjelp til å nå fremover mot det store lysende mål: levende, arbeidende kristenmenigheter.

I den senere tid synes dog Oxfords stilling til menighet og kirke å være mere uklar, og det ser ut som om Oxfordfolkene stadig mer konsoliderer seg og begrenser seg til sine egne gruppemøter. Det er mulig at dette er en midlertidig nødvendighet, men det kan også være noget av en fare i det. Biskop Berggrav, som jo selv er gått med i bevegelsen, uttaler i 1. hefte av »For Kirke og Kultur« i år: »Jeg ser en risiko for sektarisme i den menneskelige tilhørighet, som bor i oss alle til å like sig best med dem man har felles opplevelser med. Jeg vet at dere Oxfordere nekter at slikt er forhånden. Men det er der allikevel. I samme nummer er gjengitt en artikkel om »Stillingen i Danmark«, og her uttaler bl. a. biskop Bruun-Rasmussen i Aarhus: Oxfordbevegelsen er preget av et overmott som miskjenner det stille kristne liv som har vært levet gjennom tidene. Og

biskop Vald. Ammundsen sier bl. a.: »Den nye bevegelse kan synes å stille kirkens regelmessige arbeide i skyggen. Men i virkeligheten kaster den lys over dette arbeidets betydning. — De nyvakte trenger i høy grad å bli dypere ført inn i bibelen og menighetslivet.

I enkelte menigheter har det nye også på lykkelig vis føiet sig inn i menighetsliv på dansk-luthersk grunn.)*

Ved siden av indremisjonssynet og Oxfordsynet har vi jo også i Norge det kirkelige syn. Nogen høikirkelig retning kan der neppe tales om her i landet, men der er mange kristne som har sitt åndelige hjem i menigheten med dens gudstjeneste og nadverd og som i vår 900 år gamle kirke ser Jesu Kristi kirke i vårt folk. Vi er sår om hjertet ved den innbyrdes strid i vår kirke og vil anse det som en ulykke, om det skulde etableres en kronisk kampstilling mellom kristne brødre av indremisjonssynet og Oxfordsynet. Skal kristne av forskjellige typer kunne forenes i samarbeide for kristendommens sak i vårt folk, da må det skje i menigheten, og nettopp ved et sådant samarbeide håper vi at det skal bli mere liv og ånd og kraft i vårt menighetsliv. Her ser vi en av de største oppgaver fra Gud nettopp nu. Det gjelder at det nye også her i vårt land på en lykkelig måte kan føie sig inn i menighetslivet på norsk-luthersk grunn, og her vil menighetsgrupper være det beste arbeidsmiddel.

*) Uthevet av mig.

E. B.

13 MARS 1936